

Komentarze Epoch Times na temat Partii Komunistycznej - Część 1

Co to jest partia komunistyczna?

Słowo wstępne

Przez ponad pięć tysięcy lat naród chiński tworzył wspaniałą cywilizację na ziemiach, wzbogacanych Żółtą Rzeką i rzeką Jangcy. Podczas tego długiego okresu czasu jedne dynastie następowały, inne odchodziły, a kultura chińska wzrastała i zanikała. Na historycznej scenie Chin odgrywały się wielkie i poruszające wydarzenia.

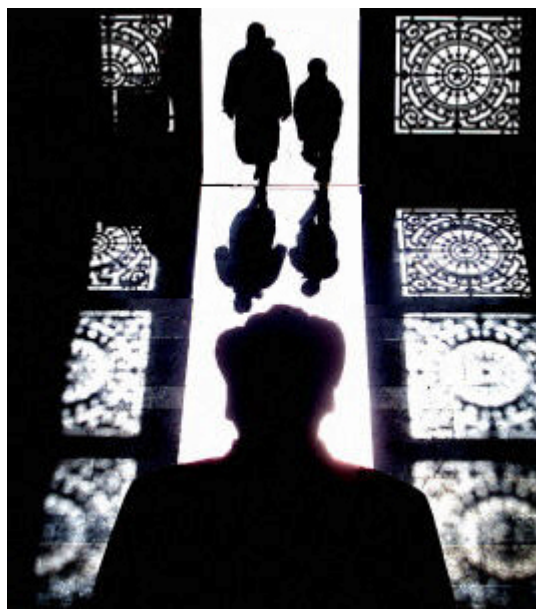
Rok 1840, powszechnie uważany przez historyków za początek współczesnej ery Chin, zaznacza rozpoczęcie dziejów Chin od przejścia z tradycji do nowoczesności. Chińska cywilizacja doświadczyła czterech głównych epizodów wyzwań i ich następstw. Pierwszymi trzema epizodami były: inwazja Pekinu na początku lat 60-tych XIX w. przez połączone siły angielsko-francuskie, wojna chińsko-japońska (zwana również „Wojną Jiawu”) w 1894 r. i wojna rosyjsko-japońska na północnym wschodzie Chin w 1906 r. Na te trzy wyzwania Chin odpowiedziały ruchem pro-zachodnim, który cechował się importem nowoczesnych dóbr i broni, reformą instytucjonalną poprzez Reformy Stu Dni w 1898 r. [1] oraz próbą ustanowienia prawa konstytucyjnego w końcowych latach panowania dynastii Qing, a następnie Rewolucją Xinhai (lub Rewolucją Hsinhai) w roku 1911. [2]

Pod koniec I Wojny Światowej, Chiny, mimo, że wyszły z niej zwycięsko, nie zaliczały się w tym czasie do grupy państw silniejszych. Wielu Chińczyków wierzyło, że reakcje na pierwsze trzy epizody odniosły porażkę. Ruch Czwartego Maja [3] poprowadzi więc do czwartej próby odpowiedzi na poprzednie wyzwania, a kulminacją będzie kompletne uzachodnienie chińskiej kultury poprzez ruch komunistyczny i ekstremalną rewolucję.

Niniejszy artykuł dotyczy wyniku ostatniego epizodu, którym jest ruch komunistyczny i Partia Komunistyczna. Przyjrzyjmy się bliżej skutkom tego, co wybrały Chiny, lub co zostało Chinom narzucone z zewnątrz, gdzie po ponad 160 latach nastąpiło prawie 100 milionów zgonów z przyczyn innych niż naturalne oraz zniszczenie prawie całej tradycyjnej chińskiej kultury i cywilizacji.

I. Poleganie na przemocy i terrorze celem zdobycia i utrzymania władzy

„Komuniści gardzą ukrywaniem swych poglądów i celów. Otwarcie deklarują, że ich cele mogą zostać spełnione jedynie przez brutalne obalenie wszystkich istniejących warunków

CIEŃ MAO: Matka i syn przechodzą przez wejście Muzeum Wojska w Pekinie i są witani przez ogromny pomnik byłego dyktatora Chin Mao Zedonga. (Stephen Shaver/AFP/Getty Images)

społecznych.” [4] Cytat ten zapożyczony został z końcowego paragrafu *Manifestu Komunistycznego*, głównego dokumentu Partii Komunistycznej. Przemoc jest jednym z głównych sposobów, za pomocą którego Partia Komunistyczna pozyskała władzę. Ta charakterystyczna cecha została przekazana wszystkim późniejszym formom Partii, jakie powstawały od czasu jej narodzenia.

W rzeczywistości, pierwsza Partia Komunistyczna została założona na świecie wiele lat po śmierci Karola Marksa. W następnym roku po Rewolucji Październikowej w 1917 roku, narodziła się Rosyjska Partia Komunistyczna (Bolszewików), znana później jako „Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego”. Partia ta wyrosła na bazie przemocy przeciwko „wrogom klasowym” i podtrzymywana była przez przemoc stosowaną wobec członków Partii i zwykłych obywateli. Podczas czystek Staliniowskich w latach 30-tych, Rosyjska Partia Komunistyczna wymordowała ponad 20 milionów tak zwanych szpiegów i zdrajców oraz tych, których podejrzewano o posiadanie odmiennych poglądów.

Komunistyczna Partia Chin (KPCh) zaczynała początkowo jako filia Radzieckiej Partii Komunistycznej w Trzeciej Międzynarodówce Komunistycznej. Dlatego też w naturalny sposób odziedziczyła chęć do zabijania. Podczas pierwszej chińskiej wojny domowej pomiędzy Komunistami a Kuomintangiem pomiędzy 1927 i 1936 rokiem, populacja prowincji Jiangxi zmalała z ponad 20 milionów do około 10 milionów. Patrząc tylko na te liczby, można zobaczyć ogrom szkód wyrządzonych przez KPCh i przemoc, jakiej użyła.

Użycie przemocy może być nie do uniknięcia podczas próby zdobycia władzy politycznej, ale nigdy wcześniej nie było reżimu tak żadnego zabijania jak KPCh, zwłaszcza podczas stosunkowo spokojnych okresów. Od 1949 roku, liczba zgonów spowodowanych przez przemoc KPCh przekroczyła całkowitą liczbę osób poległych podczas wojen prowadzonych pomiędzy 1927 a 1949 rokiem.

Doskonałym przykładem użycia przemocy przez Partię Komunistyczną jest jej poparcie udzielone Czerwonym Khmerom w Kambodży. Pod panowaniem Czerwonych Khmerów, jedna czwarta populacji Kambodży, włączając w to większość chińskich imigrantów i ich potomków, została wymordowana. Chiny nadal blokują międzynarodową społeczność przed postawieniem Czerwonych Khmerów przed sądem, by ukryć okryty złą sławą udział KPCh w tym ludobójstwie.

KPCh ma bliskie powiązania z najbrutalniejszymi siłami rewolucyjnymi i despotycznymi reżimami świata. Poza Czerwonymi Khmerami wyróżnia się Partie Komunistyczne takie jak: Indonezji, Filipin, Malezji, Wietnamu, Birmy, Laosu i Nepalu, z których wszystkie zostały założone dzięki wsparciu KPCh. Wielu przywódców w tych Partiach Komunistycznych to Chińczycy; niektórzy z nich po dziś dzień ukrywają się na terenie Chin.

Inne Partie Komunistyczne, opierające się na Maoizmie, to Świetlisty Szlak Ameryki Południowej i Japońska Armia Czerwona, których okrucieństwo zostało potępione przez społeczność światową.

Jedną z teorii stosowanych przez komunistów jest darwinizm społeczny. Partia Komunistyczna używa idei darwinowskich walk między gatunkami o ich przetrwanie, stosując je wobec relacji międzyludzkich i ludzkiej historii, utrzymując, że walka klas jest jedyną siłą napędową rozwoju społecznego. Walka, tym samym, stała się pierwszym „przykazaniem” Partii Komunistycznej; stała się narzędziem do zdobycia i utrzymania politycznej kontroli. Słynne powiedzenie Mao wyraźnie zdradza tę logikę przetrwania silniejszego: „Z 800 milionami ludzi, jak może się coś udać bez zastosowania walki?”

Kolejne twierdzenie Mao jest podobnie popularne: Rewolucja Kulturalna powinna być przeprowadzana „co siedem lub osiem lat”. [5] Stale powtarzane użycie siły jest istotnym sposobem dla KPCh w utrzymaniu swej władzy w Chinach. Celem użycia przemocy jest stworzenie terroru. Każda walka i kampania ruchu służyły jako trening terroru tak, by naród

chiński drżał w sercach i poddawany terrorowi, stopniowo stawał się zniewolony, pod kontrolą KPCh.

Dziś terroryzm stał się głównym wrogiem cywilizowanego i wolnego świata. Praktykowanie brutalnego terroru przez KPCh, dzięki aparatowi państwowemu, odbywało i odbywa się na większą skalę, trwa o wiele dłużej, a i w rezultatach jest bardziej pustoszące. Dziś, w XXI wieku, nie powinniśmy zapominać dziedzicznego charakteru Partii Komunistycznej, gdyż zdecydowanie odegra to kiedyś znaczącą rolę, jeśli chodzi o przyszły los KPCh.

II. Używanie kłamstw do usprawiedliwienia przemocy

Poziom cywilizacji można zmierzyć tym, do jakiego stopnia używana jest przez reżim przemoc. Uciekając się do używania przemocy, reżimy komunistyczne jasno reprezentują olbrzymi krok wstecz dla ludzkiej cywilizacji. Na nieszczęście, Partia Komunistyczna została postrzeżona jako progresywna przez tych, którzy wierzą, że przemoc jest podstawowym i niezbędnym środkiem postępu społecznego.

Akceptację przemocy należy postrzegać jako niezrównane i zrzeczne zastosowanie przez KPCh oszustw i kłamstw, co stanowi drugą dziedziczną cechę Partii Komunistycznej.

„Od małego uważaliśmy Stany Zjednoczone za uroczy kraj. Wierzimy, że jest to częściowo skutkiem tego, że Stany Zjednoczone nigdy nie okupowały naszego kraju, ani nie zaatakowały Chin w jakikolwiek sposób. Co bardziej zasadnicze, naród chiński posiada dobre zdanie o Stanach Zjednoczonych opierając się na demokratycznym i otwartym charakterze ich mieszkańców.”

Cytat ten pochodzi z artykułu od redakcji opublikowanego dnia 4 lipca 1947 roku przez oficjalną gazetę KPCh *Xinhua Daily*. Zaledwie trzy lata później, KPCh wysłała żołnierzy, by walczyć z piechotą amerykańską w Północnej Korei, obrazując Amerykanów, jako najbardziej złych imperialistów na świecie. Każdy Chińczyk z terytorium Chin kontynentalnych byłby zdziwiony, czytając niniejszy artykuł redakcyjny, który został napisany ponad 50 lat temu. KPCh zakazała wszelkich publikacji, cytujących podobne wczesne ustępy i opublikowała od nowa napisane wersje.

Od momentu dojścia do władzy, KPCh stosowała podobne sztuczki w każdej poszczególnej kampanii ruchu, włączając eliminowanie kontrrewolucjonistów (1950-1953), „partnerstwo” państwowych i prywatnych przedsiębiorstw (1954-1957), ruch anty-prawicowy (1957), Rewolucję Kulturalną (1966-1976), masakrę na placu Tiananmen (1989), a ostatnio prześladowania Falun Gong rozpoczęte w 1999 roku. Najbardziej niesławnym przykładem były prześladowania intelektualistów w 1957 roku. KPCh wezwała wówczas intelektualistów do zaoferowania swoich opinii, a następnie zaczęła ich prześladować jako „prawicowców”, używając ich własnych przemówień, jako dowodów ich „zbrodni.” Kiedy ktoś krytykował prześladowania jako spisek, lub „intrygę w ciemności” Mao publicznie stwierdził: „To nie jest żadna intryga w ciemności, ale otwarcie stosowany fortel”.

Oszustwa i kłamstwa odgrywały bardzo ważną rolę w zdobyciu i utrzymaniu władzy przez KPCh. Chiny szczycą się najdłuższą i najbardziej kompletną historią na świecie, a chińscy intelektualiści od starożytnych czasów posiadali największą wiarę. Chińczycy korzystali z historii, by oszacować aktualną rzeczywistość, a nawet, by osiągnąć osobiste udoskonalenie duchowe. Celem sprawienia, by historia służyła obecnemu reżimowi, KPCh często praktykowała zmienianie i zatajanie faktów historycznych. W swojej propagandzie i publikacjach KPCh na nowo napisała historię począwszy od okresów tak wczesnych jak okres Wiosny i Jesieni (770-476 r. p.n.e.) i okres Walczących Państw (475-221 r. p.n.e.), do tak niedawnych jak Rewolucja Kulturalna. Takie

zmienianie faktów historii kontynuowane jest przez ponad 50 lat od 1949 roku, a wszystkie wysiłki, by przywrócić prawdę historyczną były i są bezlitośnie blokowane i eliminowane przez KPCh.

Kiedy przemoc staje się za słaba by utrzymać kontrolę, KPCh ucieka się do oszustw i kłamstw, które służą jako usprawiedliwienie i maskują rządy przemocy.

Trzeba przyznać, że oszustwa i kłamstwa nie zostały wynalezione przez Partię Komunistyczną, ale są odwiecznymi nikczemnymi posunięciami, które Partia Komunistyczna bezwstydnie stosuje. KPCh obiecała ziemię chłopom, fabryki robotnikom, wolność i demokracje intelektualistom i pokój wszystkim. Żadna z tych obietnic nie została spełniona. Jedno oszukane pokolenie Chińczyków już umarło, a kolejne w dalszym ciągu jest oszukiwane. To jest największa rozpacz Chińczyków, najbardziej nieszczęśliwy aspekt chińskiego narodu.

III. Zawsze zmieniające się zasady

W 2004 roku w telewizyjnej debacie, przed mającymi odbyć się wyborami prezydenckimi w Stanach Zjednoczonych, jeden kandydat na prezydenta powiedział, że można zmieniać taktykę, kiedy jest to potrzebne, ale nigdy nie można zmieniać swoich „przekonań” lub „rdzennych wartości”; w przeciwnym wypadku „nie jest się wiarygodnym”. [6] To stwierdzenie prawdziwie wyjaśnia powszechną zasadę.

Partia Komunistyczna jest typowym przykładem. Mianowicie, od czasu swego założenia 80 lat temu, KPCh przeprowadziła szesnaście państwowych spotkań przedstawicieli, podczas których szesnastokrotnie modyfikowano Statut Partii. W ciągu ponad pięciu dekad, odkąd KPCh doszła od władzy, dokonała ona pięciu zasadniczych modyfikacji Konstytucji państwa.

Idealem Partii Komunistycznej jest równość społeczna prowadząca do społeczeństwa komunistycznego. Dziś jednakże, kontrolowane przez komunizm Chiny, stały się państwem o najpoważniejszej nierówności ekonomicznej na świecie. Wielu członków KPCh stało się niesamowicie bogatymi, podczas gdy 800 milionów obywateli Chin mieszkających na terenach wiejskich pogrążonych jest w biedzie.

Dominujące teorie KPCh rozpoczęły się od okresu marksizmu-leninizmu, do czego dodano maoizm, a następnie przemyslenia Denga i ostatnio zasadę „Trzech Reprezentacji” Jianga. Marksizm-leninizm i maoizm wcale nie są zgodne z ideologiami Denga i Jianga – w zasadzie są im przeciwne. Mieszanina komunistycznych teorii stosowanych przez KPCh jest prawdziwą rzadkością w historii ludzkości.

Stale ewoluujące zasady KPCh często przeczyły sobie nawzajem. Od idei globalnej integracji, stawianej wyżej niż państwo, do dzisiejszego ekstremalnego nacjonalizmu, od pozbywania się własności prywatnej i wszelkich klas wykorzystujących, do dzisiejszego promowania i zachęcania kapitalistów do zapisywania się do Partii, wczorajsze zasady zostały postawione do góry nogami w dzisiejszej polityce, z dalszymi zmianami oczekiwanymi nazajutrz. Nie ma znaczenia, jak często KPCh zmienia swe zasady, cel pozostaje jasny: zdobywanie i utrzymywanie władzy oraz podtrzymywanie absolutnej kontroli nad społeczeństwem.

W historii KPCh miało miejsce ponad dziesięć ruchów, które były walką „na śmierć i życie”. W rzeczywistości, wszystkie te konflikty pokrywały się z przekazywaniem władzy, podążając za zmianami podstawowych zasad Partii.

Każda zmiana zasad spowodowana była nieuniknionym kryzysem dotyczącym KPCh, grożącym jej zasadności i przetrwaniu. Czy to kolaborowanie z Partią Kuomintangu, ocieplenie polityczne w stronę Stanów Zjednoczonych, ekonomiczne reformy i ekspansja rynku, czy też promowanie nacjonalizmu – każda z tych decyzji podjęta została w czasach kryzysu i wszystkie one miały ścisły związek ze zdobywaniem i umacnianiem władzy. Każdy cykl grupy cierpiącej

prześladowania, a następnie odwrócenia tego prześladowania był połączony ze zmianami podstawowych zasad KPCh.

Zachodnie powiedzenie mówi, że prawda jest trwała, a kłamstwa zmienne. W tym powiedzeniu kryje się mądrość.

IV. Jak natura Partii zastępuje i eliminuje naturę człowieka

KPCh jest autorytarnym reżimem opartym na leninizmie. Od zarania powstania Partii, ustalono trzy podstawowe kierunki, tj. kierunek intelektualny, kierunek polityczny i kierunek organizacyjny. Kierunek intelektualny odnosi się do filozoficznego podłoża Partii Komunistycznej. Kierunek polityczny odnosi się do ustanawiania celów. Kierunek organizacyjny odnosi się do tego, w jaki sposób cele te realizowane są w granicach formy ścisłej organizacji.

Pierwszym i najważniejszym wymaganiem stawianym wszystkim członkom KPCh i tym rządzonym przez KPCh, jest bezwarunkowe wypełnianie rozkazów. O to właśnie chodzi w kierunku organizacyjnym.

W Chinach większość ludzi wie o podwójnej osobowości członków KPCh. Podczas prywatnych interakcji członkowie KPCh są zwykłymi ludźmi z uczuciami szczęścia, złości, żalu i radości. Posiadają zarówno ludzkie zalety jak i wady. Mogą być rodzicami, mężami, żonami lub przyjaciółmi. Jednak wyżej niż ludzka natura i uczucia znajduje się natura Partii, która według wymogów Partii Komunistycznej przewyższa samą ludzkość. Tym samym ludzkość staje się względna i podatna na zmiany, podczas gdy zasady Partii stają się absolutne, niepodlegające żadnym wątpliwościom, czy wyzwaniom.

Podczas Rewolucji Kulturalnej nazbyt powszechnym zjawiskiem było, że ojcowie i synowie torturowali siebie nawzajem, mężowie i żony walczyli przeciwko sobie, matki i córki donosiły na siebie nawzajem, studenci i nauczyciele traktowali siebie jak wrogów. W tych przypadkach natura Partii powodowała konflikty i nienawiść. Podczas wczesnych rządów KPCh, wielu wysoko postawionych urzędników KPCh było bezsilnych, gdy członkowie ich rodzin uznawani byli za wrogów klasowych. To również wywodziło się z natury Partii.

Panowanie natury Partii nad jednostką jest wynikiem długotrwałego procesu indoktrynacji przez KPCh. Trening ten zaczyna się już w żłobkach i przedszkolach, gdzie nagradzane są pro-partyjne odpowiedzi na pytania; odpowiedzi, które nie zgadzają się ze zdrowym rozsądkiem, czy dziecięcą naturą. Uczniowie otrzymują edukację polityczną podczas uczęszczania do szkoły podstawowej, szkoły średniej aż do szkoły wyższej i uczą się przestrzegania sankcjonowanych przez Partię standardowych odpowiedzi; w przeciwnym wypadku nie mogą zdać egzaminu i ukończyć nauki.

Wypowiadając się publicznie, członek Partii musi pozostawać w zgodzie z kierunkiem Partii, nie zważając na to, jak myśli naprawdę. Struktura organizacyjna Partii Komunistycznej stanowi gigantyczną piramidę z władzą centralną na szczycie, kontrolującą całą jej hierarchię. Ta wyjątkowa struktura jest jedną z najważniejszych cech reżimu KPCh; cechą, która pomaga tworzyć całkowite podporządkowanie.

Obecnie KPCh zdegenerowała się do bytu politycznego walczącego o utrzymanie własnych interesów. Nie pożąda już dłużej żadnych wzniosłych celów komunizmu. Jednak organizacyjna struktura komunizmu nadal pozostaje a jej zapotrzebowanie na bezwarunkowe podporządkowanie się wcale się nie zmieniło. Partia ta, stawiająca się ponad ludzkością i ludzką naturą, usuwa wszelkie organizacje, czy osoby uważane za szkodliwe lub potencjalnie szkodliwe dla jej własnej władzy; bez względu, czy są to zwykli obywatele, czy wysoko postawieni urzędnicy KPCh.

V. Nikczemny upiór przeciwstawia się naturze i ludzkiej naturze

Wszystko pod niebiosami przechodzi przez cykl narodzin, dojrzałości, schyłku i śmierci.

W przeciwieństwie do reżimu komunistycznego, niekomunistyczne społeczeństwa, nawet te cierpiące z powodu władzy totalitarnej i dyktatury, często pozwalają na pewien stopień samoorganizacji i samodeterminacji. Starożytne chińskie społeczeństwo było w rzeczywistości władane wedle podwójnej struktury. W regionach wiejskich klany były centrum niezależnej organizacji socjalnej, podczas, gdy regiony miejskie organizowały się wokół gildii. Władze od góry do dołu nie sięgały poniżej poziomu danych okręgów.

Reżim nazistowski, prawdopodobnie najokrutniejszy reżim dyktatorski poza Partią Komunistyczną, zezwalał na prawo do własności prywatnej. Reżimy komunistyczne wykorzystały jakiekolwiek formy organizacji społecznych lub elementów niezależnych od Partii, zastępując je wysoce scentralizowaną od góry do dołu strukturą władzy.

Jeśli społeczne struktury od dołu do góry pozwalają na naturalne pojawianie się samodeterminacji jednostki lub grupy, wówczas reżim komunistyczny w swej esencji jest przeciwny naturze.

Partia Komunistyczna nie podtrzymuje uniwersalnych standardów ludzkiej natury. Pojęcia dobra i zła, jak i wszelkie prawa i reguły są dowolnie manipulowane. Komuniści nie pozwalają na mordowanie, z wyjątkiem tych, którzy są określani mianem wrogów Partii Komunistycznej. Szacunek wobec rodziców jest mile widziany, z wyjątkiem, że nie do rodziców uważanych za wrogów klasowych. Dobroć, prawość, przyzwoitość, mądrość i uczciwość są wszystkie dobre, ale nie można ich stosować, jeśli Partia nie jest im przychylna lub nie chce uznać tych tradycyjnych wartości. Partia Komunistyczna całkowicie obala uniwersalne standardy ludzkiej natury i wznosi się na zasadach, które sprzeciwiają się ludzkiej naturze.

Niekomunistyczne społeczeństwa zazwyczaj uznają podwójną ludzką naturę dobra i zła oraz polegają one na stałych społecznych zobowiązaniach celem utrzymania równowagi w społeczeństwie. W komunistycznych społeczeństwach jednakże, zaprzecza się samemu pojęciu ludzkiej natury i nie uznaje się ani dobra, ani zła. Według Marksa, usuwanie pojęcia dobra i zła służy całkowitemu obaleniu nadbudowy starego społeczeństwa.

Partia Komunistyczna nie wierzy w Boga, ani nawet nie szanuje natury fizycznej. „Walka z niebiosami, wojna z Ziemią, walka pomiędzy ludźmi – tam spoczywa nieskończona radość”. To było motto KPCh podczas Rewolucji Kulturalnej. Ludowi Chin i ich ziemi zadano wielkie cierpienie.

Chińczycy wierzyli w jedność niebios i ludzi wedle tradycji. Lao Zi powiedział w *Dao de Jing (Tao-Te Ching)*: „Ludzie podążają za ziemią, ziemia podąża wedle nieba, niebo podąża za Tao, a Tao podąża wedle tego, co naturalne”. [7] Ludzie i natura istnieją w związku pełnym harmonii w stale trwającym kosmosie.

Partia Komunistyczna jest pewnego rodzaju istotą. Jednakże sprzeciwia się ona naturze, niebiosom, ziemi i ludzkości. Jest ona upiorem występującym przeciw wszechświatowi.

VI. Kilka cech opętania przez zło

Organa Partii Komunistycznej nigdy same nie brały udziału w produktywnych, czy kreatywnych działaniach. Jak tylko zagarnęły władzę, przysały się do ludzi kontrolując i manipulując nimi. Ze strachu przed utratą kontroli rozszerzyły one swoją władzę w dół, aż do

najbardziej podstawowych jednostek społecznych. Monopolizują one źródła produkcji i wyciągają bogactwo ze społeczeństwa.

W Chinach, KPCh rozciąga się wszędzie i kontroluje wszystko, ale nikt nigdy nie widział rejestru księgowości KPCh, jedynie rejestry księgowe państwa, lokalnych władz czy przedsiębiorstw. Od rządu centralnego po komitety wiejskie w obszarach rolniczych, urzędnicy miejscy zawsze zajmują niższe stanowiska niż kadra komunistyczna, tak więc władze komunalne muszą podążać za instrukcjami komitetów Partii Komunistycznej z tego samego poziomu. Wydatki Partii pokrywane są z jednostek komunalnych i księgowane są w systemie komunalnym.

Organizacja KPCh, jak ogromne, owładające, złe widmo, przykleja się do każdej pojedynczej jednostki i komórki chińskiego społeczeństwa tak ściśle, jak cień podążający za obiektem. Głęboko penetruje każdy włoskę i każdą komórkę cielesną całego społeczeństwa, wysącza krew swoimi żyłami, przez to kontrolując i manipulując społeczeństwem.

Ta specyficzna struktura owładnięcia przez zło już w przeszłości istniała w ludzkiej historii, czy to częściowo, czy okresowo. Nigdy nie funkcjonowała przez tak długi czas i nie kontrolowała społeczeństwa tak bezwzględnie, jak pod rządami Partii Komunistycznej.

Z tego właśnie powodu rolnicy chińscy żyją w takiej biedzie i ubóstwie. Muszą oni nie tylko utrzymać zwykłych urzędników miejskich, ale również tyle samo lub nawet więcej kadr komunistycznych.

Z tej też przyczyny, chińscy robotnicy w szerokim zakresie utracili swoje zatrudnienie. Wszehobecna, owładająca i wysysająca krew KPCh przez wiele lat wyciągała fundusze z ich fabryk.

Z tego powodu chińskim intelektualistom jest tak trudno zyskać wolność intelektualną. Poza ich przełożonymi, wszędzie czają się cienie KPCh, niczego nie robiąc, tylko monitorując ludzi.

Owładający upiór musi całkowicie kontrolować umysł osoby, którą opętał, by wysączyć z niej energię, którą potrzebuje do swojego przetrwania.

Według nowoczesnych nauk politycznych, władza pochodzi z trzech głównych źródeł: siły, bogactwa i wiedzy. Partia Komunistyczna nigdy nie wahała się używać monopolu kontroli i siły, by okradać ludzi z ich własności. Co ważniejsze, pozbawiła ona ludzi prawa do wolności słowa i prasy. W celu utrzymania absolutnej kontroli władzy dopuściła się gwałtu na ludzkim duchu i jego woli. Patrząc z tego punktu widzenia, przepelniona złem, owładająca KPCh kontroluje społeczeństwo tak ściśle, że trudno to nawet porównać z jakimkolwiek innym reżimem na świecie.

VII. Przebadał sam siebie i pozbał się opętania przez KPCh

W *Manifeście Komunistycznym*, pierwszym programowym dokumencie Partii Komunistycznej Marks oświadczył, że „W 1848 roku, upiór nawiedza Europę – upiór komunizmu”. [8] Po ponad wiekowym okresie później, Partia Komunistyczna jest więcej niż nawiedzającym upiorem. Opętała ona konkretne, materialne ciało. Rozprzestrzeniła się po całym świecie jak epidemia, zabiła dziesiątki milionów ludzi, a setkom milionów odebrała własność oraz wolność ducha i umysłu.

Podstawowym dogmatem Partii Komunistycznej jest odebranie wszelkiej własności prywatnej, tak, aby wyeliminować „klasę wyzyskującą”. Własność prywatna jest podstawą wszelkich praw społecznych i często niesie ze sobą narodową kulturę. Ludzie, którzy ograbiani są z prywatnej własności, tracą również wolność myśli i ducha. Idąc dalej, mogą również stracić wolność nabywania praw społecznych i politycznych.

Stając wobec kryzysu przetrwania, KPCh była zmuszona w latach 80-tych dokonać reform ekonomicznych. Przywrócono wówczas ludności kilka praw do własności prywatnej. Stworzyło to lukę w masywnej machinie precyzyjnej kontroli KPCh. Luka ta powiększyła się, gdy członkowie KPCh stanęli do gromadzenia prywatnych fortun.

KPCh - podły, owładający upiór, podpierający się siłą, oszustwem, częstym przeobrażaniem i zmianą wyglądu, pokazuje teraz oznaki rozpadu, stając się nerwowy z powodu nawet najmniejszych zakłóceń. Zamierza przetrwać, akumulując więcej bogactwa i zaciskając kontrolę, jednak działania te służą tylko pogłębianiu się kryzysu.

Dzisiejsze Chiny wydają się kwitnąć, jednak konflikty społeczne zostały rozbudowane do nigdy wcześniej niespotykanego poziomu. Używając technik politycznych z przeszłości, KPCh może podjąć próbę pewnego rodzaju wycofania, odwracając swe poprzednie prześladowania ruchu demokratycznego z placu Tiananmen, czy prześladowania Falun Gong, lub czyniąc kolejną grupę wybranym wrogiem, tym samym kontynuując praktykowanie władzy terroru.

Stawiając czoła wyzwaniom przez ostatnie sto lat, odpowiedzią narodu chińskiego było importowanie broni, reformowanie ich systemów, wznecając ekstremalne i pełne przemocy rewolucje. Poległo niezliczenie wielu ludzi, a większość tradycyjnej chińskiej kultury została porzucona. Okazuje się, że owe odpowiedzi nie powiodły się. Kiedy poruszenie i trwoga zajmowały umysły Chińczyków, KPCh wykorzystała okazję i wkroczyła na scenę, po czym ostatecznie opanowała tę ostatnią, przetrwała ze starożytnych czasów, cywilizację na świecie.

Podczas przyszłych wyzwań, Chińczycy będą musieli ponownie wybierać; nie unikną tego. Bez względu na to, jakiego dokonają wyboru, każdy obywatel Chin musi zrozumieć, że jakiegokolwiek pokładanie nadziei w KPCh powiększy tylko szkody uczynione narodowi chińskiemu i da nowy zastrzyk energii owładającej złem KPCh.

Musimy porzucić wszelkie iluzje, gruntownie zbadać siebie samych bez ulegania nienawiści, chciwości lub żądzy. Tylko wtedy będziemy w stanie sami uwolnić się od trwającego przez ponad 50 lat koszmaru kontroli przez owładającego upiора KPCh. W imię wolnego narodu możemy ponownie ustanowić chińską cywilizację, opierającą się na uszanowaniu ludzkiej natury i miłosierdzia dla każdego.

Przypisy:

[1] **Reforma Stu Dni** była 103-dniową reformą trwającą od 11 czerwca do 21 września 1898 r. Guangxu, Cesarz Dynastii Qing (1875-1908) nakazał serię reform wymierzonych w wywołanie radykalnych zmian społecznych i instytucjonalnych. Rządząca konserwatywna elita ostro sprzeciwiła się reformom. Poparta przez ultrakonserwatystów i z cichym poparciem politycznego oportunisty Yuan Shikai, Cesarzowa Dowager Cixi zaplanowała i doprowadziła do zamachu stanu w dniu 21 września 1898 r., zmuszając młodego, pełnego wizji reform Guangxu do odsunięcia się. Cixi przejęła rząd jako regent. Reforma Stu Dni zakończyła się uchynieniem nowych edyktów i egzekucją sześciu głównych adwokatów reform.

[2] **Rewolucja Xinhai** (lub **Rewolucja Hsinhai**), nazwana od roku chińskiego Xinhai (1911 r.), była obaleniem (10 październik 1911 r. - 12 luty 1912 r.) rządzącej Chinami Dynastii Qing i ustanowieniem Republiki Chin.

[3] **Ruch Czwartego Maja** był pierwszym ruchem masowym w nowożytnej historii Chin; rozpoczął się 4 maja 1919 r.

[4] Źródło: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>.

[5] List Mao Zedonga do swej żony Jiang Qing (1966 r.)

[6] Źródło: <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>.

[7] Dao De Jing, Rozdział 25

[8] Źródło: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>.